

Owen Schumacher is acteur, schrijver en fotograaf. In deze rubriek vertelt hij maandelijks het verhaal achter een van zijn foto's.

owenschumacher.nl

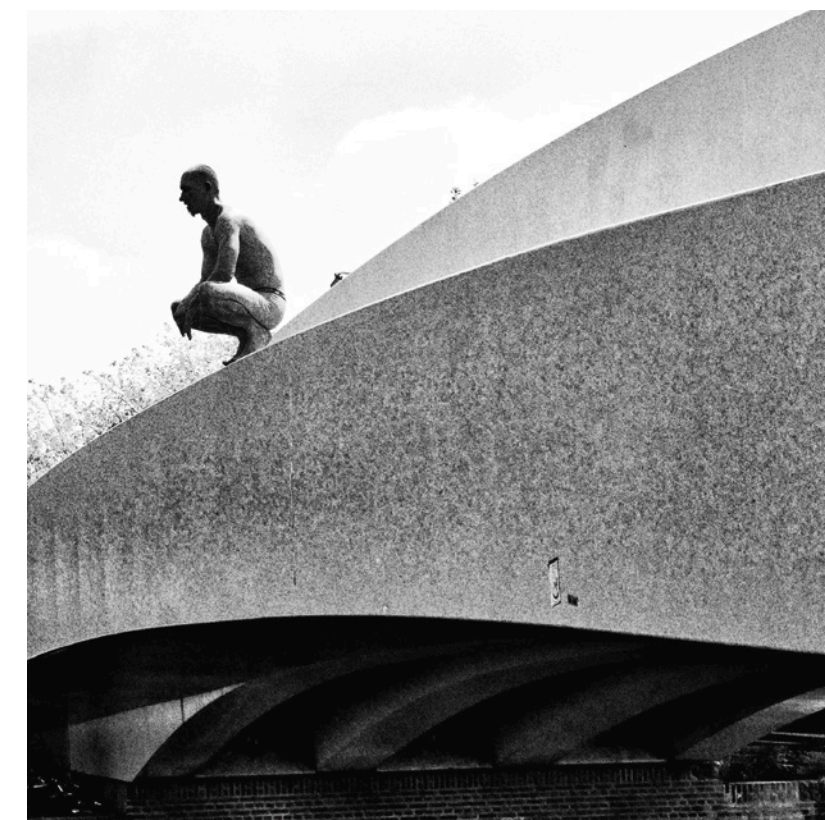
Instagram: @schumacherowen

Steeds in het diepe

Soms duikt er ineens iemand in je zoeker op en je weet: deze moet ik hebben! Ik had dat met deze anonieme duiker. Op een zonnige zomerdag was ik in Amsterdam naar het Olympisch Stadion gelopen om te kijken of er iets in de omgeving van dat mooie bakstenen gebouw vast te leggen viel toen opeens, vanuit het niets, deze man op de rand van de brug ging staan. Ik schrok. Wat ging hij doen? Was hij het leven moe? Hij stond in zijn zwembroek, dus het leek of hij wist wat hij ging doen. Ik pakte mijn camera, had geen tijd om iets aan instellingen te doen en vertrouwde op de volautomatische stand en richtte en klikte. Eén keer. Ik hoorde een plons en applaus van vrienden van de schoonspringer die blijkbaar aan de overkant hadden staan kijken. Ik voelde opluchting, maar tegelijkertijd ook grote spanning. Zou ik hem hebben? En zou die scherp zijn? Onmiddellijk keek ik op het kleine schermje van mijn camera, maar dat is soms erg verraderlijk. Soms lijkt het scherp, maar kom je thuis en blijkt het op het grote scherm toch net niet helemaal in orde. Ik liep naar de overkant van de brug en zag dat de zwemmer zich losmaakte van zijn vrienden en opnieuw richting brug liep. Ik kreeg een tweede kans! Met een soepele zwaai sprong de duiker op de rand van de brug en bleef daar even wachten tot zijn maten aan de kant hem verzekerden dat er geen boot onder de brug door kwam, zodat hij zeker in het water terecht zou komen. Ik fixeerde me opnieuw op de stoere sporter en drukte een tweede maal. Opnieuw een plons en applaus. De man zwom nu even door en ging met zijn vrienden aan de schaft. Het bleek een bouwvakker, aan het werk in het stadion, die in zijn pauze blijkbaar de verfrissing van het koele water had opgezocht.

Bij thuiskomst laadde ik verwachtingsvol de foto's in mijn computer en zag ik dat die eerste foto, de spontaan gevangen sprong, wat mij betreft de allermooiste was. De duik, net van de brug, tenen gestrekt, tegen de achtergrond van dat Olympisch Stadion. Is dit wat ze bedoelen met *the decisive moment*? Ik besloot om de foto zwart-wit te maken. Zo trokken de felgele zwembroek en vlaggen minder aandacht en werd het meer een geheel. Het accent kwam meer te liggen op de stenen en golfjes en blaadjes. De foto werd er wat mij betreft ook tijdlozer door. Hij had bijna in 1928 gemaakt kunnen zijn. En de foto's van de tweede duik dan? Ook heel aardig, maar het lijkt toch meer of er een man zonder parachute uit een vliegtuig is gevallen. En de achtergrond is veel minder. Grappig; ik zou er heel blij mee zijn geweest als ik toevallig drie minuten later op deze plek was aangekomen. ●

ALLE FOTO'S © OWEN SCHUMACHER